

Súd: Okresný súd Zvolen
Spisová značka: 14C/139/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6713212404
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ľudmila Ostrolucká
ECLI: ECLI:SK:OSZV:2016:6713212404.5

Rozhodnutie

Okresný súd Zvolen v konaní pred sudkyňou Mgr. Ľudmilou Ostroluckou, v právnej veci žalobcu Bc. M. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom Z. XXX, XXX XX Z., štátneho občana SR, proti žalovanému Rapid life životná poisťovňa, a.s., so sídlom Garbiarska 2, 040 71 Košice, IČO: 31 690 904, za účasti vedľajšieho účastníka konania na strane žalobcu Právne služby spotrebiteľom a vlastníkom bytov, so sídlom Škultétyho 3, 040 01 Košice, IČO: 42 249 708, právne zastúpeného advokátkou JUDr. Darinou Solárovou, advokátska kancelária so sídlom Škultétyho 3, 040 01 Košice, o zrušenie rozhodcovského rozsudku, takto

rozhodol:

Súd žalobu **z a m i e t a**.

Žalovanému náhradu trov konania voči žalobcovi **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobca sa žalobou zo dňa 14.07.2013, ktorá bola doručená súdu dňa 25.07.2013 domáhal voči žalovanému zrušenia rozhodcovského rozsudku, ktorý bol vydaný Arbitrážnym súdom Košice, so sídlom na Alžbetinej 41, Košice pod sp.zn. 3C/2546/2012 zo dňa 19.01.2012 (ďalej len „rozhodcovský rozsudok“). Rozhodcovským rozsudkom mu bola uložená povinnosť do 5 dní od doručenia rozhodcovského rozsudku zaplatiť žalovanému (v rozhodcovskom konaní žalobcovi) peňažnú sumu vo výške 102,90 Eur a trovy rozhodcovského konania vo výške 276,- Eur na účet žalovaného (v rozhodcovskom konaní na účet žalobcu) špecifikovaný v tomto rozhodcovskom rozsudku alebo v tej istej lehote podať odpor proti rozhodcovskému rozsudku, a to na súde, ktorý rozhodcovský rozsudok vydal. Rozhodcovský rozsudok mu bol doručený dňa 01.07.2013. Spolu s rozhodcovským rozsudkom mu bolo doručené i upovedomenie o začatí konania zo dňa 09.01.2012 a žaloba zo dňa 02.01.2012. Na predmetné rozhodcovské konanie, v ktorom bol vydaný rozhodcovský rozsudok nebol predvolaný, nebol ako účastník rozhodcovského konania vypočutý, pričom arbitrážny súd rozhodoval výlučne na základe listinných dôkazov, ktoré v rozhodcovskom konaní predložil žalovaný. Rozhodcovský rozsudok bol vydaný na základe „rozhodcovskej doložky“ dojedanej medzi ním a žalovaným v poistnej zmluve, ktorá má charakter spotrebiteľskej zmluvy, pričom táto „rozhodcovská doložka“ je neplatná pre hrubý rozpor s dobrými mravmi, predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku upravenú v spotrebiteľskej zmluve, ktorá je neplatná s poukazom na § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka v spojení s § 53 ods. 4 písm. r/ Občianskeho zákonníka. Tiež mal za to, že „rozhodcovská doložka“ nebola s ním individuálne dojednaná. V žalobe poukázal na judikatúru súdov, konkrétne najmä na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Cdo 1/2012 zo dňa 21.03.2012, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Cdo 3/2013 zo dňa 13.03.2013, uznesenie Ústavného súdu SR sp.zn. IV.ÚS 499/2011 zo dňa 22.11.2011.

Oznámením zo dňa 14.07.2013, ktoré bolo doručené súdu dňa 25.07.2013 do konania vstúpilo občianske združenie Právne služby spotrebiteľom a vlastníkom bytov, so sídlom Škultétyho 3, 040 01 Košice, IČO: 42 249 708 ako vedľajší účastník konania na strane žalobcu na jeho podporu podľa § 93 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“), podľa ktorého ako vedľajší účastník sa môže

popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu.

Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 01.02.2015, ktoré bolo doručené súdu dňa 04.02.2015 k žalobe uviedol, že ju žiada zamietnuť v plnom rozsahu ako nedôvodnú. Poukázal na to, že žalobca v žalobe uplatňuje svoj nárok na základe uznesení Najvyššieho súdu SR, ktoré v žalobnom návrhu uvádza opisným spôsobom, pričom sám v žalobe konštatuje, že nie sú pre súdy nižšieho stupňa záväzné. Navyše uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Cdo 1/2012 zo dňa 21.03.2012, ktorému žalobca venuje podstatný priestor v žalobe, obsahovalo odmietnutie dovolania, ktoré podal on v danej veci, pričom v tomto uznesení Najvyšší súd SR vyslovil v odôvodnení závery meritórnej povahy, ktoré nemajú žiaden vzťah k dôvodom odmietnutia dovolania. Žalobca v žalobe veľmi všeobecne tvrdí, a to bez uvedenia konkrétnych rozhodujúcich skutočností, že rozhodcovská doložka v spotrebiteľskej zmluve (má sa na mysli poisťná zmluva) je ako taká neprijateľnou podmienkou. Svoje tvrdenie nepodložil nijakým preukázaním, v čom rozhodcovská doložka spôsobila takú zmenu v jeho právnom postavení ako spotrebiteľa, že by bolo možné konštatovať, že tu došlo v dôsledku jej uzavretia v rozpore s požiadavkou dobrej viery k takej úprave práv a povinností z nej vyplývajúcich, že by to znamenalo hrubý nepomer v neprospech žalobcu ako spotrebiteľa. V žalobe sa žalobca v tomto zmysle odvoláva na všeobecne záväzné predpisy na ochranu práv spotrebiteľa, konkrétne na § 53 ods. 4 písm. r/ Občianskeho zákonníka v nadväznosti na § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka. V zmysle § 53 ods. 4 písm. r/ Občianskeho zákonníka sa za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve považujú najmä ustanovenia, ktoré vyžadujú v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní. V tejto súvislosti je nepochybné, že z jazykového a gramatického rozboru tejto právnej normy za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré ... vyplýva, že sa v ďalšom texte (písm. a-z) jedná o demonštratívne vymedzenie vyvrátiteľnej právnej domnienky, nie však o taxatívne vymedzenie vždy neprijateľných podmienok. Uvedené je plne v súlade s výkladom ESD ku významu Zoznamu podmienok k Smernici 93/13/EHS a síce, že ide o podmienky, ktoré môžu, ale nemusia byť neprijateľné (rozhodnutie ESD C-478/99 Komisia vs. Švédsko). Je nepochybné, že ak by chcel zákonodarcu vytvoriť tzv. „BLACKLIST“, použil by inú formuláciu. Ďalej žalovaný vo vyjadrení vykladal túto právnu normu. Je však nadovšetko jasné, že rozhodcovská doložka v poisťnej zmluve, o ktorú v spore ide nevynucuje na žalobcovi ako spotrebiteľovi povinnosť riešiť spory výlučne v rozhodcovskom konaní. Rozhodcovská doložka obsahuje len dohodu zmluvných strán, že spory z poisťnej zmluvy budú prednostne, resp. najprv riešiť sa v rozhodcovskom konaní, pričom v ničom nie sú upreté práva žalobcu ako spotrebiteľa v prípade nespokojnosti so spôsobom tohto rozhodcovského konania, resp. so skutkovými a právnymi závermi rozhodcovského súdu, pokračovať ďalej v riešení sporu na všeobecnom súde (tak ako to nakoniec je aj v tomto prípade). Jeho argumentácia je jednoznačne podporená v rozhodnutí SD EÚ C-342/13 Szebestyáni, kde je uvedené, že národný súd je povinný pri posudzovaní podmienky podľa písm. q/ Anexu Smernice 93/13/EHS dôsledne verifikovať, či je zámerom spornej klauzuly vylúčiť alebo sťažiť právo spotrebiteľa podať žalobu alebo akýkoľvek iný opravný prostriedok na všeobecný súd. Poukázal tiež na rozhodnutia Ústavného súdu SR sp.zn. IV.ÚS 394/2012 a sp.zn. III.ÚS 162/2011. Ďalej, ak by sa súdu „hypoteticky“ aj podarilo skutkovo a právne ustáliť, že to - ktoré ustanovenie v dojednanej rozhodcovskej doložke je naozaj neprijateľnou podmienkou v súlade s § 53 ods. 4 písm. r/ Občianskeho zákonníka, tento má povinnosť preskúmať a zdôvodniť, či môže zvyšok zmluvy bez neprijateľnej podmienky ďalej pokračovať. Z toho vyplýva, že aj prípadné ustanovenia označené za neprijateľné podmienky, nezakladajú automaticky neplatnosť nielen zmluvy, ale ani jej časti, konkrétne rozhodcovskej doložky. Tiež pokiaľ žalobca spochybňuje individuálnosť dojednania rozhodcovskej doložky v poisťnej zmluve, mal za to, že rozhodcovská doložka bola so žalobcom vyjednaná individuálne a to práve prostredníctvom graficky a právne od Všeobecných poisťných podmienok oddelených Osobitných zmluvných dojednaní k poisťnej zmluve. Osobitné zmluvné dojednanie sú od Všeobecných poisťných podmienok, ktoré sú priestorovo i obsahovo uzavreté podpisom žalobcu, oddelené hrubým písmom, typu Bold. Osobitné zmluvné dojednanie sú opatrené podpismi žalobcu ako aj sprostredkovateľa poistenia, majú teda konštitutívny charakter a zakladajú právny vzťah medzi žalobcom ako poisťníkom a ním ako poisťovateľom v zmysle ustanovení uvedených v Osobitných zmluvných dojednaníach. Súčasťou poisťnej zmluvy sa Osobitné zmluvné dojednanie stávajú až momentom ich podpísania. Nepodpísaním Osobitných zmluvných dojednaní by zmluvný vzťah ďalej pokračoval a nemalo by to žiaden vplyv na jeho ďalšie trvanie ani charakter. Na základe tohto mal za to, že rozhodcovská doložka v posudzovanej poisťnej zmluve nielen že nie neprijateľnou podmienkou, ale navyše bola aj individuálne dojednaná.

V ďalšom vyjadrení zo dňa 22.05.2015, ktoré bolo doručené súdu dňa 27.05.2015 žalovaný uviedol, že trvá na zamietnutí žaloby. Poukázal na to, že novelizáciou zákona č. 233/1995 Z.z. (Exekučný poriadok) v rámci zákona č. 335/2014 Z.z. bod. 49 sa za § 243c vložil nový § 243d, v ktorom je uvedené: Exekučné konanie na podklade rozhodcovského rozhodnutia vydaného v rozhodcovskom konaní, ktorého predmetom je spor splňujúci podmienky podľa osobitného predpisu, vydaného pred 1. januárom 2015, možno začať len do 3 mesiacov od účinnosti tohto zákona. Na základe návrhu na vykonanie exekúcie podaného po tejto lehote nemožno udeliť poverenie na vykonanie exekúcie; rozhodcovské rozhodnutie prestáva účastníkov rozhodcovského konania zaväzovať. Toto ustanovenie je platné a účinné od 01.01.2015. Z uvedeného vyplýva, že právne postavenie účastníkov súdneho konania sa obnovilo do stavu pred vydaním rozhodcovského rozsudku, keďže žalobca nie je viazaný povinnosťou uloženou mu rozhodcovským rozsudkom a on nemôže uplatňovať nárok priznaný mu rozhodcovským rozsudkom v exekučnom konaní. Dôsledkom uvedeného je, že obe strany konania bez vlastného zavinenia, resp. pričinenia sú objektívne bez právneho záujmu na výsledku konania (na meritórnom rozhodnutí).

Vedľajší účastník konania na strane žalobcu vo vyjadrení zo dňa 29.02.2016, ktoré bolo doručené súdu dňa 07.03.2016 uviedol, že zamietnutie žalobného návrhu žalobcu na základe zmeny ustanovení Exekučného poriadku je minimálne sporné. Nie je procesne v poriadku, ak bez zrušenia konkrétneho rozhodnutia dôjde k strate procesných účinkov, a to bez relevantného súdneho rozhodnutia len v dôsledku vymedzenia inou procesnou normou. Napriek maximálnej potrebe ochrany spotrebiteľa, táto nemôže byť povýšená nad zákonnosť. Žalobný návrh žalobcu bol podaný včas a najmä dôvodne. V prípade, ak by sa žalobca žalobným návrhom nebránil, žalovaný by si údajnú pohľadávku vymáhal v exekučnom konaní. Od 01.01.2015 bol prijatý nový zákon č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorý v § 73 ods. 1, 3 (prechodné ustanovenia) stanovil, že ak nie je ustanovené inak, ustanovenia tohto zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní sa použijú aj na rozhodcovské konania, ktorých predmetom je spotrebiteľský spor začatý pred 1. januárom 2015. Právne účinky úkonov, ktoré boli urobené v rozhodcovskom konaní začatým pred 1. januárom 2015, zostávajú zachované. Rozhodcovská zmluva uzavretá pred 1. januárom 2015 sa spravuje predpismi účinnými v čase jej uzavretia. Z uvedeného vyplýva, že konania o zrušenie rozhodcovského rozsudku neskončené do 31.12.2014 sa nedokončia podľa zákona č. 244/2002 Z.z., ale sa dokončia podľa nového špeciálneho zákona č. 335/2014 Z.z., a iba rozhodcovskú zmluvu bude súd posudzovať podľa predpisov účinných v čase jej uzavretia. V tomto smere poukázal na rozsudok Krajského súdu Nitra sp.zn. 25Co/404/2015 zo dňa 17.06.2015 ako i na rozsudok Krajského súdu Košice sp.zn. 3Co/1013/2014 zo dňa 21.01.2016, z ktorého citoval „...Ide o prelomenie materiálnej, nie formálnej právoplatnosti rozhodcovského rozsudku, rozhodcovský rozsudok sa zo zákona nezrušil, teda v dôsledku zmeny právnej úpravy nedošlo k zániku možnosti žalobkyne domáhať sa zrušenie rozhodcovského rozsudku.“.

Na prejednanie žaloby súd nariadil pojednávanie na deň 22.03.2016, ktorého sa žalobca zúčastnil, právna zástupkyňa vedľajšieho účastníka konania na strane žalobcu, ani žalovaný sa tohto pojednávania nezúčastnili, obidvaja boli na toto pojednávanie predvolaní riadne a včas, obidvaja neúčast' na pojednávaní ospravedlnili, právna zástupkyňa vedľajšieho účastníka konania na strane žalobcu písomným podaním zo dňa 29.02.2016, ktoré bolo doručené súdu dňa 07.03.2016, žalovaný písomným podaním zo dňa 17.03.2016, ktoré bolo doručené súdu dňa 21.03.2016, žiaden z nich však nepožiadali z dôležitého dôvodu o odročenie tohto pojednávania, keď potom súd za zistenia a vyhodnotenia týchto procesných podmienok na konanie vec na tomto pojednávaní prejednal a rozhodol v prítomnosti žalobcu, v neprítomnosti právnej zástupkyne vedľajšieho účastníka konania na strane žalobcu a v neprítomnosti žalovaného, keď pritom prihliadol na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy podľa § 101 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého súd pokračuje v konaní aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie, ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať neprítomnosti takéhoto účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy.

Žalobca na pojednávaní uviedol, že žalobu podal v súlade s ustanovením § 40 ods. 1 písm. c/ zákona o rozhodcovskom konaní. Namietal platnosť rozhodcovskej doložky z dôvodu osobitného nevyjednania rozhodcovskej doložky. Trval na tom, že rozhodcovská doložka nebola individuálne dojednaná. Vo Všeobecných poisťných podmienkach, časť XV.- Rozhodcovské konanie, je v niekoľkých bodoch opísané, že sám žalovaný kreuje Rozhodcovský súd, a že on je povinný podrobiť sa rozhodcovskému konaniu. To znamená, že rozhodcovská doložka nie je upravená len v Osobitných

zmluvných dojednaniach, ale aj v niekoľkých ustanoveniach Všeobecných poistných podmienok, a to najmä v časti XV.- Rozhodcovské konanie. Ďalej uviedol, že v jeden deň mu bolo doručené v jednej obálke upovedomenie o začatí rozhodcovského konania, žaloba na začatie rozhodcovského konania a rozhodcovský rozsudok. Vytkol, že boli porušené jeho práva ako účastníka rozhodcovského konania, keď mu bolo odňaté právo konať pre súdom. V posudzovanom prípade k poistnej zmluve podpísal i Všeobecné poistné podmienky, ako aj Osobitné zmluvné dojednania k poistnej zmluve. Vyhnúť rozhodcovskému konaniu sa dalo len tak, že by nepodpísal Osobitné zmluvné dojednania, Všeobecné poistné podmienky a poistnú zmluvu. Pri uzatvorení poistnej zmluvy a podpísaní Všeobecných poistných podmienok a Osobitných zmluvných dojednaní ho nikto nepoučil aký je rozdiel medzi rozhodcovským konaním, rozhodcovským súdom a všeobecným súdom a konaním pred ním. Poistenie z predmetnej poistnej zmluvy zaniklo, keď mu zo strany žalovaného bolo doručené oznámenie o zániku tohto poistenia zo dňa 20.04.2010, z ktorého vyplýva, že žalovanému z titulu poistenia nie je nič dlžný. Exekučné konanie na základe rozhodcovského rozsudku voči nemu nie je vedené. Je pravdou, že nepodal proti rozhodcovskému rozsudku odpor, tento nepodal preto, lebo tento jednak bol spolplatný a jednak zákon o rozhodcovskom konaní pojem odpor ani nepozná. Rozhodcovský rozsudok, žaloba, na základe ktorej bol vydaný rozhodcovský rozsudok mu boli doručené v júni 2013, vtedy už cez médiá prebehla informácia, že so žalovaným ako poisťovňou niečo nie je v poriadku. Preto kontaktoval občianske združenie, ktoré mu poskytlo v danej veci právnu pomoc.

Súd ešte poznamenáva, že na základe návrhu žalobcu, ktorý podal spoločne so žalobou, súd odložil vykonateľnosť napadnutého rozhodcovského rozsudku až do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Zvolen pod danou spisovou značkou uznesením č.k. 14C/139/2013-72 zo dňa 06.10.2014, ktoré bolo potvrdené Krajským súdom v Banskej Bystrici ako súdom odvolacím uznesením č.k. 15Co/729/2015-167 zo dňa 26.01.2016.

Z rozhodcovského rozsudku sp.zn. 3C/2546/2012 zo dňa 19.01.2012, vydaného Arbitrážnym súdom Košice, so sídlom na Alžbetinej 41, Košice prostredníctvom rozhodcu JUDr. Michala Škriaba (ďalej len „rozhodcovský rozsudok“) súd zistil, že tento bol vydaný v právnej veci žalobcu Rapid Life životná poisťovňa, a.s., Košice, proti žalovanému Bc. Jozefovi Pollákovi. Rozhodcovským rozsudkom bola uložená povinnosť žalobcovi (v rozhodcovskom konaní žalovanému) zaplatiť do 5 dní od doručenie rozhodcovského rozsudku žalovanému (v rozhodcovskom konaní žalobcovi) sumu 102,90 Eur a trovy rozhodcovského konania v sume 276,- Eur.

Z príslušného rozhodcovského spisu súd zistil, že rozhodcovský rozsudok nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 09.07.2013, tento bol doručený žalobcovi dňa 01.07.2013. Spolu s rozhodcovským rozsudkom žalobcovi bola doručená i žaloba na začatie rozhodcovského konania zo dňa 02.01.2012, ktorá bola doručená rozhodcovskému súdu dňa 04.01.2012, ako i upovedomenie o začatí konania pred rozhodcovským súdom zo dňa 09.01.2012. Súčasťou tohto rozhodcovského spisu je i poistná zmluva č. 4478790003 uzatvorená medzi účastníkmi konania dňa 09.11.2008 včítane Všeobecných poistných podmienok a Osobitných zmluvných dojednaní k tejto poistnej zmluve, ktoré sú žalobcom podpísané dňa 09.11.2008, rovnako ako poistná zmluva.

Žalovaný oznámením o zániku poistenia zo dňa 20.04.2010 oznámil žalobcovi, že došlo k zániku poistenia na základe žiadosti žalobcu, a to dňom 10.06.2010 s tým, že podľa tohto oznámenia žalobca žalovanému z titulu poistnej zmluvy nedlhoval žiadnu čiastku.

V rámci rozhodcovského spisu bol predložený aj Rokovací poriadok Arbitrážneho súdu Košice (úplné znenie v znení účinnom od 10.03.2011).

Podľa Osobitných zmluvných dojednaní č. 01/2007 k poistnej zmluve č. 4478790003, podpísaných žalobcom vyplýva, že zmluvné strany sa v súlade s článkom 9 ods. 1, prvá veta II. časti Všeobecných poistných podmienok (ďalej len „VPP“) dohodli, že poistenie zanikne aj tak, ak poistné za ďalšie poistné obdobie nebude uhradené do 2 mesiacov od jeho splatnosti. Túto lehotu možno písomnou dohodou predĺžiť. Poistenie zanikne uplynutím tejto lehoty. To isté platí, i ak bola zaplatená len časť poistného. Podľa bodu 2. Osobitných zmluvných dojednaní, poisťník (poistený) a poisťovňa týmto vyjadrujú obaja spoločne a každý zároveň svojim podpisom samostatne svoju vôľu v prípade vzniku akéhokoľvek sporu medzi zmluvnými stranami, že sa namiesto súdneho konania z dôvodu účelnosti, praktickosti a rýchlosti

podrobia rozhodcovskému konaniu v zmysle XV. časti týchto VPP. Toto ustanovenia chápu zmluvné strany ako rozhodcovskú doložku.

Zákonom č. 335/2014 Z.z., o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov, s účinnosťou od 01.01.2015 došlo k novelizácii zákona č. 233/1995 Z.z., o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov, keď podľa § 243d ods. 1 novelizovaného Exekučného poriadku, exekučné konanie na podklade rozhodcovského rozhodnutia vydaného v rozhodcovskom konaní, ktorého predmetom je spor spĺňajúci podmienky podľa osobitného predpisu vydaného pred 01.01.2015, možno začať len do 3 mesiacov od účinnosti tohto zákona. Na základe návrhu na vykonanie exekúcie podaného po tejto lehote nemožno udeliť poverenie na vykonanie exekúcie; rozhodcovské rozhodnutie prestáva účastníkov rozhodcovského konania zaväzovať.

Zákonom č. 335/2014 Z.z., o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov, s účinnosťou od 01.01.2015 došlo aj k doplneniu Občianskeho súdneho poriadku, keď za ustanovenie § 372v bol vložený § 372w, podľa ktorého spory o neplatnosť spotrebiteľskej a rozhodcovskej zmluvy a o zrušenie rozhodcovského rozsudku v spore spĺňajúcom podmienky podľa osobitného predpisu, o ktorých sa začalo konať na súde a ktoré sa do 01.01.2015 právoplatne neskončili, prerokujú a dokončia súdy príslušné na konanie podľa doterajších predpisov.

Z ustanovenia § 73 ods. 1 Zákona č. 335/2014 Z.z., o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (prechodné ustanovenia), ak nie je ďalej ustanovené inak, ustanovenia tohto zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní sa použijú aj na rozhodcovské konania, ktorých predmetom je spotrebiteľský spor začatý pred 1. januárom 2015. Právne účinky úkonov, ktoré boli urobené v rozhodcovskom konaní začatom pred 1. januárom 2015, zostávajú zachované.

Podľa § 73 ods. 3 vyššie citovaného zákona, rozhodcovská zmluva uzavretá pred 1. januárom 2015 sa spravuje predpismi účinnými v čase jej uzavretia.

Podľa § 73 ods. 2 vyššie citovaného zákona, na trvanie a plynutie lehoty na podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku, ktorá začala plynúť pred 1. januárom 2015, sa použijú predpisy účinné do 31. decembra 2014; ustanovenie § 46 ods. 3 tým nie je dotknuté.

V súdnej veci žalobca podal žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku na všeobecnom súde, na tunajšom súde dňa 25.07.2013. Rozhodcovský rozsudok tak ako vyplynulo z vykonaného dokazovania mu bol doručený dňa 01.07.2013, teda žaloba žalobcu bola podaná v rámci 30-dňovej lehoty od doručenia rozhodcovského rozsudku v zmysle § 41 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z.z., v znení neskorších predpisov.

Z ustanovenia § 73 ods. 1, 3 (prechodné ustanovenia) zákona č. 335/2014 Z.z., o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov vyplýva, že rozhodcovská zmluva uzavretá pred 01.01.2015 (čo bolo i v súdenom prípade) sa spravuje predpismi účinnými v čase jej uzavretia. Z uvedeného vyplýva, že konania o zrušenie rozhodcovského rozsudku neskončené do 31.12.2014 sa nedokončia podľa zákona č. 244/2002 Z.z., ale dokončia sa podľa nového zákona č. 335/2014 Z.z., a iba rozhodcovskú zmluvu bude súd posudzovať podľa predpisov účinných v čase jej uzavretia.

V posudzovanom prípade, keďže rozhodcovská zmluva bola uzatvorená pred 01.01.2015, bude sa spravovať zákonom č. 244/2002 Z.z..

Podľa § 40 ods. 1 písm. c/ zákona č. 244/2002 Z.z., účastník rozhodcovského konania sa môže žalobou podanou na príslušnom súde domáhať zrušenia tuzemského rozhodcovského rozsudku, len ak jeden z účastníkov rozhodcovského konania popiera platnosť rozhodcovskej zmluvy.

Podľa § 41 ods. 1 tohto zákona, žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku možno podať v lehote 30 dní odo dňa doručenia rozhodcovského rozsudku účastníkovi rozhodcovského konania, ktorý podáva žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku.

Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

Podľa § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka, za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.

Podľa § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka, ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

Podľa § 53 ods. 4 písm. r/ Občianskeho zákonníka, za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré vyžadujú v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní. Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

Podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

V zmysle čl. 3 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, zmluvná podmienka, ktorá nebola individuálne dohodnutá sa považuje za nekalú, ak napriek požiadavke dôvery spôsobí značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán vzniknutých na základe zmluvy ku škode spotrebiteľa.

Podľa § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť v neprospech spotrebiteľa od ustanovení Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách. Nesmú obsahovať podľa § 53 ods. 1 prvá veta Občianskeho zákonníka ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa.

V súdnej veci sa žalobca domáhal zrušenia rozhodcovského rozsudku z dôvodu, že rozhodcovská doložka nebola individuálne dojednaná, keď nemohol ovplyvniť obsah rozhodcovskej doložky, ale len či ju podpíše alebo nie. Tak bol nútený podrobiť sa rozhodcovskému konaniu, v rámci ktorého bol vydaný rozhodcovský rozsudok, ktorého zrušenia sa žalobou domáhal.

Vykonaným dokazovaním mal súd preukázať, že medzi účastníkmi konania bola dňa 09.11.2008 uzavretá poisťovná zmluva č. 4478790003. Žalobca zmluvu dojednával so sprostredkovateľom, pričom vo VPP v časti XV. je obsiahnuté dojednanie o rozhodcovskom konaní. Obsahom je dohoda poisťovne a poisťníka o tom, že všetky vzájomné spory a sporné nároky z poistenia sa rozhodnú v rozhodcovskom konaní pred rozhodcovským súdom. V závere VPP je ako Osobitné zmluvné dojednanie pod č. 01/2007 znovu dojednaná rozhodcovská doložka vo forme samostatnej tabuľky s uvedením textu: „poisťník a poisťovňa týmto vyjadrujú obaja spoločne a každý zároveň svojím podpisom samostatne svoju vôľu v prípade vzniku akéhokoľvek sporu medzi zmluvnými stranami, že sa namiesto súdneho konania z dôvodu účelnosti, praktickosti a rýchlosti podrobia rozhodcovskému konaniu v zmysle časti XV. VPP (Všeobecných poisťovacích podmienok). Toto ustanovenie chápu zmluvné strany ako rozhodcovskú doložku:“. Práve na základe takto dojednanej rozhodcovskej doložky v poisťovnej zmluve bol vydaný napadnutý rozhodcovský rozsudok.

Rozhodcovská doložka sa tak stala súčasťou obsahu formulárovej zmluvy, ktorú žalovaný v rámci svojej podnikateľskej činnosti použil v prípadoch uzatvárania zmlúv rovnakého druhu a neurčitého počtu spotrebiteľov.

S prihliadnutím na obsah poisťovnej zmluvy je nesporné, že poisťovná zmluva uzatvorená medzi účastníkmi konania je zmluvou spotrebiteľskou, keď nebolo preukázané, že by žalobca pri uzatváraní zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Zásadnou právnou otázkou v prejednávanej veci bola otázka, či rozhodcovská doložka na základe ktorej rozhodcovský

súd rozhodol, je podmienkou individuálne dojednanou a či zakladá hrubý nepomer v právach a v povinnostiach v neprospech žalobcu ako spotrebiteľa. Žalovaný v konaní tvrdil, že rozhodcovská doložka bola individuálne dojednaná, lebo žalobca podpísal aj Osobitné zmluvné dojednanie č. 01/2007 pri uzatvorení poisťnej zmluvy spolu s VPP. Podľa názoru súdu nemožno za individuálne dojednanú zmluvnú podmienku považovať danú rozhodcovskú doložku, ktorá je pokračovaním predtlačenej formulára poisťných podmienok a odkazuje na ustanovenia o rozhodcovskom konaní, ktoré sú súčasťou VPP, konkrétne na časť XV. Už z bodu 1. časti XV. VPP vyplýva, že poisťovňa a poisťník sa dohodli, že všetky vzájomné spory a sporné nároky z poistenia sa rozhodnú v rozhodcovskom konaní pred rozhodcovským súdom. Táto rozhodcovská doložka bola zmluvnými stranami dohodnutá už podpisom VPP, ktoré sú súčasťou poisťnej zmluvy. Skutočnosť, že takto dohodnutá rozhodcovská doložka nie je individuálne dojednanou zmluvnou podmienkou konštatovali už sudy vo viacerých rozhodnutiach (narp. Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp.zn. 6Cdo/1/2012, Krajský súd v Prešove v rozhodnutí sp.zn. 16Co/191/2013).

Z obsahu bodu 1. časti XV. VPP je zrejmé, že zmluvné strany si dohodli tzv. výhradnú rozhodcovskú doložku, v zmysle ktorej všetky spory majú byť prejednávané rozhodcovským súdom, teda žalobca nemá možnosť výberu, či v prípade sporu so žalovaným uprednostní súdne konanie alebo rozhodcovské konanie. Ako vyplýva z výsluchu žalobcu, pri uzavretí poisťnej zmluvy nebol žiadnym spôsobom poučený o význame rozhodcovského konania o postupe rozhodcovského súdu, o priebehu rozhodcovského konania, o rozdielu medzi konaním pred všeobecným súdom a rozhodcovským súdom, keď tieto skutočnosti nevyplývajú ani z časti XV. VPP. Za týchto okolností nemožno konštatovať, že by žalobca mal dostatok informácií preto, aby sa dobrovoľne rozhodol pre riešenie sporov v rozhodcovskom konaní. Z obsahu rozhodcovskej doložky je zrejmé, že ide o vopred naformulovanú zmluvnú klauzulu zo strany žalovaného, keď tiež je z nej zrejmé, že žalobca ako spotrebiteľ nemohol meniť túto formulárovú zmluvu, a ani sa obsahovo dotknúť rozhodcovskej doložky. Keďže na základe rozhodcovskej doložky žalobca ako spotrebiteľ nemá na výber a je nútený podrobiť sa výlučne rozhodcovskému konaniu, podľa názoru súdu ide o dojednanie neprijateľnej podmienky v zmysle § 53 ods. 4 písm. r/ Občianskeho zákonníka. Tak je neplatná s poukazom na § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka. Na individuálne dojednanie rozhodcovskej zmluvy je potrebné rešpektovať a zachovať proces tvorby zmluvy ustanovený v Občianskom zákonníku. Naproti tomu nevhodné predkladanie podmienok predstavuje jednu z nekalých obchodných praktík. Predkladanie rozhodcovských zmlúv spotrebiteľom za stavu, keď nepoznajú pravidlá arbitráže (predmet rozhodcovskej zmluvy) a prirodzene nevenujú dostatočnú pozornosť rozhodcovskej zmluve sa zneužíva k záverom o individuálnom vyjednávaní.

Súd ďalej k rozhodcovskej zmluve dodáva, že Smernica Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách vychádza nie z minimálneho okruhu nekalých klauzúl, ktoré sa majú transponovať, ale zo vzorového okruhu klauzúl. V konečnom dôsledku sa okruh neprijateľných podmienok de lege lata uvedený v § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka upravil postupne viacerými novelami až po uplynutí transpozičnej lehoty.

Kým Smernica vychádza zo vzorového okruhu nekalých klauzúl, slovenský zákonodarca upravil režim súdnej kontroly neprijateľných podmienok v spotrebiteľských zmluvách na základe indikatívneho výpočtu neprijateľných podmienok („najmä“ v § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka). To znamená, že súdu nič nebráni judikovať neprijateľnú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve podľa tzv. generálnej klauzuly v § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a teda nad rámec zoznamu podmienok uvedených v prílohe Smernice alebo okruhu uvedeného v Občianskom zákonníku.

Súd je teda názoru, že rozhodcovská zmluva, ktorá vyžaduje, ako to bolo i v tomto prípade, aby spotrebiteľ riešil spory výlučne v rozhodcovskom konaní, o čom podľa názoru súdu ide aj vtedy, ak síce spotrebiteľ podľa nej má možnosť vybrať si medzi rozhodcovským a štátnym súdom, ale ak by podľa takejto doložky začalo rozhodcovské konanie na návrh dodávateľa a spotrebiteľ by bol nútený nezvratne podrobiť sa rozhodcovskému konaniu, je neprijateľnou podmienkou, ktorá nepožíva právnu ochranu.

Na strane žalovaného bolo dôkazné bremeno preukázať, že spotrebiteľ si vo svetle uvedených požiadaviek (nielen formálne) individuálne vyjednal rozhodcovské konanie. V tomto smere popri nedôslednej argumentácii zo strany žalovaného neboli doložené žiadne relevantné listinné dôkazy podporujúce záver o individuálnom vyjednaní rozhodcovskej zmluvy. Nie spotrebiteľ má dokázať, že nedošlo k individuálnemu vyjednaniu, ale dodávateľa zaťažuje bremeno presvedčivo preukázať individuálne vyjednanie. Z predloženej zmluvy nevyplýva individuálne vyjednaná rozhodcovská zmluva

a žalovaný neoznačil žiadne iné relevantné dôkazy. Dôvodne teda možno konštatovať, že žalovaný neunesol dôkazné bremeno o individuálnom vyjednaní rozhodcovskej zmluvy.

Žalobca nemal možnosť ovplyvniť obsah predmetnej rozhodcovskej zmluvy. Mohol ju prijať ako celok alebo odmietnuť. Obsah rozhodcovskej zmluvy bol dodávateľom, teda žalovaným vopred pripravený a na jeho obsahu žalobca ako spotrebiteľ žiadnym spôsobom neparticipoval. Už len tento samotný fakt sponchybuje tvrdenie žalovaného, že ide o individuálny návrh na riešenie prípadného sporu v rozhodcovskom konaní.

Napriek uvedeným záverom súd žalobu žalobcu zamietol.

V súdnej veci je nepochybné, že na základe rozhodcovského rozsudku exekučné konanie nebolo doposiaľ začaté. Z ustanovenia § 243d ods. 1 zákona č. 233/1995 Z.z., ktorý bol prijatý do tohto zákona zákonom č. 335/2014 Z.z., a to s účinnosťou od 01.01.2015 vyplýva, že exekučné konanie na podklade rozhodcovského rozsudku v danom prípade možno začať len do 3 mesiacov od účinnosti tohto zákona, teda do 31.01.2015. V tejto lehote návrh na vykonanie exekúcie nebol podaný na základe tohto rozhodcovského rozsudku. Z tohto zákonného ustanovenia ďalej vyplýva, že na základe návrhu na vykonanie exekúcie podaného po tejto lehote už nemožno udeliť poverenie na vykonanie exekúcie, keď rozhodcovský rozsudok zo zákona prestáva účastníkov rozhodcovského konania zaväzovať, teda žalovaný ako oprávnený z exekučného titulu (rozhodcovského rozsudku) už ani nemôže začať exekučné konanie na jeho podklade, pretože začatie tohto exekučného konania je vylúčené priamo na základe tohto zákona, a ak by aj žalovaný ako oprávnený podal návrh na začatie exekúcie na základe exekučného titulu (rozhodcovského rozsudku) exekučný súd by už nemohol udeliť poverenie na vykonanie exekúcie a to priamo vylučujúc zo zákona.

Nakoľko teda rozhodcovský rozsudok na základe týchto okolností prestáva účastníkov rozhodcovského konania, teda žalobcu, ako i žalovaného zaväzovať a to priamo zo zákona, súd mal za to, že počas súdneho konania nastala okolnosť vylučujúca, aby súd žalobe o zrušenie rozhodcovského rozsudku vyhovel, keďže vydanie takéhoto súdneho rozhodnutia by nezmenilo právne postavenie účastníkov rozhodcovského konania, takýmto rozhodnutím by sa v ničom nezlepšilo právne postavenie žalobcu ako spotrebiteľa, keďže predmetný rozhodcovský rozsudok zo zákona prestal účastníkov konania zaväzovať. Na základe daného rozhodcovského rozsudku žalovaný nemôže od žalobcu vymôcť pohľadávku prisúdenú rozhodcovským rozsudkom. Vyhovenie žalobe za takéhoto skutkového a právneho stavu by znamenalo len vydanie „formálneho“ rozhodnutia, ktoré by nezlepšovalo právne postavenie žalobcu, ako spotrebiteľa v ničom, a keďže pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia podľa § 154 O.s.p., súd musel vziať do úvahy skutočnosti, ktoré nastali zo zákona počas súdneho konania. A teda i keď žaloba v čase jej podanie na základe dôvodov tohto rozsudku bola podaná dôvodne, počas súdneho konania nastala zmena právnej úpravy, ktorú súd pri vyhlásení rozsudku a rozhodovaní o žalobe bol povinný rešpektovať, pričom zaujal názor, že žaloba v dôsledku zmeny právnej úpravy stratila svoje opodstatnenie. Pokiaľ vedľajší účastník konania na strane žalobcu poukazoval i na doplňujúce ustanovenie Občianskeho súdneho poriadku, ktoré s účinnosťou od 01.01.2015 bolo doplnené do Občianskeho súdneho poriadku novým ustanovením § 372w, podľa ktorého spory o neplatnosť spotrebiteľskej a rozhodcovskej zmluvy a o zrušenie rozhodcovského rozsudku, o ktorých sa začalo konať na súde a ktoré sa do 01.01.2015 právoplatne neskončili, prerokujú a dokončia súdu príslušné na konanie podľa doterajších predpisov, ide o procesné zákonné ustanovenie, ktoré bolo prijaté zákonom č. 335/2014 Z.z., a ktoré vypovedá o procesnom postupe súdov v takýchto veciach, a určuje ktoré súdy a podľa akých procesných predpisov dokončia takého súdne konanie, avšak z tohto zákonného ustanovenia nevyplýva, že by pre takéto spory bolo vylúčené aplikovanie ustanovenia § 243d ods. 1 Exekučného poriadku v platnom znení, keď z tohto síce vyplýva, že rozhodcovský rozsudok sa zo zákona síce nezrušuje, ale prestáva účastníkov konania zaväzovať, a oprávnený z takéhoto rozhodcovského rozsudku sa nemôže už za podmienok stanovených v tomto zákonnom ustanovení, ktoré boli naplnené i v súdenom prípade domôcť vymoženiu prisúdenej pohľadávky podľa rozhodcovského rozsudku. Tým jej poskytnutá dostatočná ochrana spotrebiteľovi, teda žalobcovi v danom prípade.

Z uvedených dôvodov súd žalobu žalobcu zamietol.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p., žalovaný bol v konaní úspešný, nenavrhol priznať trovy konania, preto súd žalovanému náhradu trov konania nepriznal. Žalovaný nenavrhol priznať trovy konania, keď o trovách konania súd rozhoduje len na návrh, a keby aj navrhol priznať trovy konania, súd by mu ich napriek tomu, že bol úspešný v konaní nepriznal, pretože dôvodom zamietnutia žaloby bol právny stav, ktorý nastal počas súdneho konania a ktorý ani žalobca, ani žalovaný neovplyvnili.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15-tich dní odo dňa jeho doručenia, prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Banskej Bystrici, písomne v dvoch vyhotoveniach (§ 204 ods. 1 prvá veta O.s.p.)

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O.s.p.). Pokiaľ zákon pre podanie určitého druhu nevyžaduje ďalšie náležitosti, musí byť z podania zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované. Podanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy (§ 42 ods. 3 O.s.p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (Zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti - Exekučný poriadok a o zmene a doplnení ďalších zákonov, v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia (§ 251 ods. 1 O.s.p.).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. t.j.

1. sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov
2. ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania
3. účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený
4. v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie
5. sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný
6. účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom
7. rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát
8. súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil, tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav
9. sa rozhodlo bez návrhu, nejde o rozhodnutie vo veci samej a dôvody, pre ktoré bolo vydané, zanikli alebo ak také dôvody neexistovali
10. bol odvolacím súdom schválený zmier

b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci

c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam

e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatené (§ 205a O.s.p.), t.j.

1. sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu,
2. má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej
3. odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p.,
4. ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa

f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 O.s.p.)